

ע"פ 2344/22 - פלוניס נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 2344/22

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המערערים: פלוניס

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים
(השופטת ש' רנר) בצ"א 14753-02-17 מיום
6.3.2022

תאריך הישיבה: ט"ז באייר התשפ"ב (17.5.2022)

בשם המערערים: עו"ד אבי חימי; עו"ד כפיר ממון;
עו"ד זיו רוטמנש

בשם המשיבה: עו"ד יורם הירשברג; עו"ד עדי שוורץ

פסק-דין

לפני ערעור לפי סעיף 23 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון או החוק)
וסעיף 36(ד) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973 (להלן: פקודת הסמים המסוכנים או הפקודה),

עמוד 1

על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ש' רנר) בצ"א 14753-02-17 מיום 6.3.2022, בה נדחתה בקשת המערערים לעיון חוזר בצו חילוט זמני שניתן בעניין תפיסת רכושם.

הרקע לבקשה

1. ביום 7.2.2017 הוגש נגד המערערים כתב אישום המייחס להם ביצוע עבירות לפי חוק איסור הלבנת הון בסך של 165,520,571 ש"ח, לצד עבירות של קבלת דבר במרמה וקשירת קשר לביצוע פשע לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977. במסגרת כתב האישום התבקש בית המשפט לעשות שימוש בסמכותו לפי סעיף 21(א) לחוק ולהורות כי בנוסף על כל עונש, יחולט רכוש של המערערים ובין היתר נכסי מקרקעין, סכומי כסף המצויים בחשבונות בנק, 309 המחאות שנתפסו במסגרת ההליך ועוד (להלן: בקשת החילוט). בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למתן צו זמני לפי סעיף 23 לחוק וסעיף 36(א) לפקודה, עד להכרעה בבקשת החילוט. המערערים העלו שורה של טענות בקשר לתפיסתו של חלק מהרכוש, עד אשר בשלב מסוים הגיעו הצדדים להסכמה. כך, ביום 30.11.2017 ניתן תוקף של החלטה על ידי בית המשפט המחוזי להסכם על פיו חלק מהרכוש התפוס ישוחרר בכפוף לתנאי ההסכם ואילו יתר הרכוש ייוותר תפוס עד להכרעה חלוטה בבקשת החילוט (להלן: הסכם 2017). כמו כן צוין בסעיף 2 להסכם, כי:

"ביחס למשיבים הרי שיובהר כי הסכם זה יחול עד להחלטת בית המשפט הנכבד בבקשת המדינה לצו חילוט סופי ומכך הסכם זה, יוקפא עד להחלטה בבקשת המדינה לצו חילוט סופי הרכוש שלא ישוחרר, אלא שיוותר תפוס [...] משכך, ועד להחלטה חלוטה בבקשה למתן צו חילוט סופי, המשיבים לא יוכלו לעשות ברכוש שיוותר כל פעולה, לרבות שינוי בבעלות ו/או בזכויות הקיימות."

2. בחלוף כשנתיים ימים, ומשטרם החלה שמיעת ההוכחות בתיק העיקרי, ביום 15.9.2019 הגישו המערערים בקשה לעיון מחדש בהיקף החילוט הזמני. נטען כי נוכח חלוף הזמן ממועד הגשת כתב האישום; הימשכות ההליכים והצפי הרחוק לסיימום; ההלכה הפסוקה בכל הנוגע לחילוט זמני; וכן פוטנציאל החילוט בעניינם, יש מקום לעיון מחדש בהיקף החילוט הזמני ולהורות על הפחתתו. לכך הוסיפו כי במהלך התקופה שולמו תשלומי משכנתא על אחד הנכסים שנתפסו, אשר העלו את שווי. מנגד טענה המשיבה כי הסכמות הצדדים היו ברורות ומפורשות ואלו נועדו ליצור ודאות משפטית תוך חיסכון בהתדיינות משפטיות. מה גם שבקשת המערערים לעיון מחדש בהיקף החילוט נגועה בחוסר תום לב, בין היתר לאור תרומתם להימשכות ההליכים ולאופן המגמתי בו השתלשלות ההליך הוצגה.

3. בקשת המערערים נדחתה בהחלטה מיום 3.3.2020 בה נקבע כי נוסח הסכם 2017 מפורש ועולה ממנו כי המערערים נתנו את הסכמתם לתפיסת הרכוש עד להכרעה חלוטה בבקשת החילוט. אף אם ניתן להניח כי אין בהסכם האמור כדי למנוע מהמערערים לעתור לדיון מחדש בסוגיית התפיסה בנסיבות מסוימות, עדיין יש ליתן משקל לנוסח בו בחרו הצדדים ולעובדה שבמסגרת ההסכם שוחררו חלק מן התפוסים. עוד צוין כי ספק אם הצדדים צפו כי פרק הזמן שחלף יצדיק דיון מחדש בתנאי התפיסה. באשר להתמשכות ההליך, צוין כי אמנם טרם החלה שמיעת הראיות בתיק, אך נראה שמרבית העיכובים לא היו תולדה של התנהלות המשיבה אלא של תקלות שונות, וניתן להניח שלאור הסכמות אליהן הגיעו הצדדים בעניין עדי התביעה והגשת מוצגים, ההליך יתנהל מאותו שלב במהירות.

4. על החלטה זו הגישו המערערים ערעור לבית משפט זה אשר נדחה לאחר שניתן תוקף להסכמת הצדדים על פיה ישוחרר סך של 440,000 ש"ח מהסכומים התפוסים על ידי המשיבה, כאשר המערערים התחייבו להמתין 15

חודשים נוספים בטרם יגישו בקשה נוספת לשחרור הרכוש התפוס, כולו או מקצתו (ע"פ 2835/20 מיום 13.5.2020) (להלן: הסכם 2020). עוד צוין בסעיף 6 להסכם זה, כי:

"המערערים מצהירים כי בתום 15 החודשים הם יגישו בקשה כאמור, ואולם אין בהסכמות מושא מסמך זה, להוות הסכמה מצד המדינה לבקשה לשחרור רכוש, וככל ותוגש, ובכלל זה להסכמה לפתיחת ההסכם ו/או לעיתוי הגשת הבקשה ו/או לתוכן הבקשה."

וכן בסעיפים 11 ו-12:

"ידוע למערערים ומקובל עליהם, כי אין בהסכמתה זו של המדינה, לשחרור סך של 440,000 ש"ח בכדי להוות כל הסכמה נוספת לשחרור כספים בעתיד [...]"

הצדדים מאשרים בזאת את תוקף ההסכם מיום 30.11.2017 ובכלל זה מוסכם, כי הוא ימשיך לעמוד בתוקף עד להחלטת בית המשפט הנכבד בבקשת המדינה לצו חילוט סופי. ולמען הסר כל ספק מוסכם, כי אין באמור בהסכם זה כדי לפגוע בדרך כלשהי בתוקף ההסכם מיום 30.11.2017."

5. בחלוף כשנה וחצי נוספים, ביום 23.11.2021 הגישו המערערים בקשה נוספת לעיון חוזר בהחלטת החילוט הזמני. בבקשה טענו המערערים בעיקר כי בניגוד להצהרות המשיבה כי ההליך העיקרי צפוי להתנהל במהירות, ההליך אינו מתקדם בקצב משביע רצון. עוד נטען כי השיקולים שעמדו לנגד בית המשפט המחוזי אשר ניתן להם ביטוי בהסכם 2017 אינם רלוונטיים עוד עם חלוף הזמן והגיעה העת, בשל שינוי הנסיבות, לשנות באופן משמעותי את היקף התפיסה. מה גם, הסכם 2020 הבהיר באופן מפורש כי המערערים יהיו רשאים להגיש בקשה לעיון חוזר בהחלטה בחלוף 15 חודשים. בנוסף נטען כי המשיבה התרשלה בניהול התפוסים.

6. מנגד, המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי מדובר בניסיון של המערערים להתנער מהסכמות מפורטות אליהן הגיעו מרצונם החופשי וכאשר היו מיוצגים על ידי סנגורים מקצועיים, ואשר זכו לתוקף של החלטה שיפוטית. עוד טענה המשיבה כי מדובר בהתנהלות מקוממת הלוקה בחוסר תום לב מהותי היורד לשורשו של העניין וכי קצב התקדמות ההליך העיקרי אינו נעוץ באשמת המשיבה.

החלטת בית המשפט המחוזי

7. ביום 6.3.2022 נדחתה בקשת המערערים לעיון חוזר. תחילה נדחתה טענת המערערים כי הסכמתם לתפיסת הרכוש בהסכם 2017 הייתה כפופה לכך שההליך בתיק העיקרי יסתיים בתוך פרק זמן סביר. לשון ההסכם ברורה ומפורשת, על פיה נתנו המערערים את הסכמתם להארכת התפיסה הזמנית עד להכרעה בבקשת החילוט. אכן, ניתן לצאת מנקודת הנחה כי אין בהסכם כדי למנוע מהמערערים להגיש בקשה לעיון חוזר בנסיבות מסוימות, למשל בהינתן שינוי ראייתי משמעותי או חלוף זמן חריג. אולם בענייננו אין מדובר בחלוף פרק זמן כה חריג. עוד נקבע כי אין מקום לטענה כי הסכם 2020 משמעותו סטייה מההסכמות אליהן הגיעו הצדדים בשנת 2017. כל זאת שעה שבמסגרת הסכם 2020 ניתן ביטוי מפורש לכך שהסכמת הצדדים אינה גורעת מתוקף ההסכם 2017. כמו כן נדחתה טענת

המערערים כי המשיבה התרשלה בניהול התפוסים.

בשולי ההחלטה צוין כי בהסכם 2017 לא ניתנה התייחסות לשאלת תשלומי המשכנתא על ידי מי המערערים בנוגע לנכסים הכלולים בצו החילוט הזמני, כאשר גם הסדר 2020 נעדר התייחסות לכך. מדובר בתשלומים המעלים את שווי הרכוש שנתפס על ידי המשיבה. לאור פערי הכוחות המובנים בין הצדדים, יש לפרש כי אין מדובר בהסדר שלילי כי אם כחסר הטעון השלמה. על כן, הורה בית המשפט למשיבה להשיב את התשלומים בסך של 309,000 ש"ח לידי משלם, מערער 2.

מכאן לערעור שלפני.

טענות הצדדים

8. לטענת המערערים חלוף הזמן המשמעותי, השיהוי הכבד והימשכות ההליכים, כמו גם התנהלותה הרשלנית של המשיבה בניהול ההליך ובשמירה על הרכוש התפוס, מצדיקים עיון מחדש בהסכמות שהושגו בין הצדדים בעניין תפיסת הרכוש. המערערים חזרו על טענתם כי הסכמתם שבאה לידי ביטוי בהסכם 2017 נשענה על ציפייה כי ההליך יתקדם באופן מהיר, יעיל וענייני. ואולם, לאחר 7 שנים ממועד תפיסת הרכוש, וחלוף זמן רב מההסכם 2017, ההליך כמעט לא התקדם וסיומו לא נראה לעין בשנים הקרובות. קביעה כי המערערים כבולים לעד להסכמות שהושגו מהווה פגיעה קשה בזכויותיהם הבסיסיות וביכולת פרנסתם שעה שחזקת החפות שלהם עומדת בעינה. נסיבות העניין מצדיקות לכל הפחות עריכת איזון מחודש בהיקף התפיסה. דברים אלו יפים אף לאור פוטנציאל החילוט, נוכח העובדה שהיקף הרכוש התפוס עומד על כ-42 מיליון ש"ח. כן נטען כי הקביעה לפיה המערערים כבולים לעד להסכמות שהושגו עם המשיבה, יש בה משום פגיעה קשה בזכויותיהם. זאת בפרט כאשר הצדדים סיכמו בשנת 2020 כי המערערים יוכלו לשוב ולהגיש בקשה לעיון חוזר בצו בתוך 15 חודשים.

9. מנגד, המשיבה ביקשה להישען על ההסכמה שניתנה מטעם המערערים, לפיה הרכוש יותר תפוס עד להחלטה בבקשה למתן צו חילוט סופי. זאת שעה שהסכם 2017 אושר על ידי בית המשפט ונחתם בעת שהיו המערערים מיוצגים וידעו שתיק זה, נוכח אופיו, מורכבותו והיקפו, צפוי להתנהל במשך תקופה ארוכה. חרף זאת, לא הוסכם על מנגנון אשר יצמצם את היקף הרכוש התפוס במקרה של התארכות ההליך. עוד נטען כי אין לשעות לטענות המערערים בשים לב לכך שהם עותרים לביטול התחייבותם בהסכם בלבד, בעוד שהמשיבה מילאה את התחייבותה ושחררה בכל פעם את הרכוש שהוסכם על שחרורו. כמו כן, אף אם חלה התדרדרות במצבם הכלכלי של המערערים בעקבות ההסכם, מדובר לכל היותר בטעות בכדאיות העסקה. בענייננו יש לשקול לא רק את זכות הצדדים להתקשר בהסכמות אליהן הגיעו, אלא גם את האינטרס הציבורי של חיסכון בזמן שיפוטי וייעול ההליך המשפטי בהגעה להסכמים במסגרת ההליך הפלילי. המשיבה סקרה את השתלשלות האירועים בהליך וטענה כי אין יסוד לטענת המערערים בדבר מחדלים מצד המשיבה, שעה שלהתנהלות המערערים חלק מרכזי בגורמים לעיכוב ההליך כמו גם אילוצים שונים של בית המשפט. עוד טענה המשיבה כי בניגוד לטענת המערערים, שווי התפוסים עומד כיום על כ-29.5 מיליון ש"ח.

דיון והכרעה

10. לאחר עיון בערעור ושמיעת טיעוני הצדדים בדיון שהתקיים לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות.

עמוד 4

11. סעיף 21 לחוק הלבנת הון קובע כי נוסף על כל עונש, נתונה הסמכות לבית המשפט להורות על חילוט רכוש של אדם אשר הורשע לפי סעיף 3 או 4 לחוק, בשווי הרכוש שנעברה בו עבירה, הרכוש ששימש את ביצועה, אִפְשֵׁר את ביצועה או שיועד לכך; וכן הרכוש שהושג במישרין או בעקיפין כשכר העבירה, כתוצאה מביצועה או שיועד לכך. בבסיס החילוט, עומדות שתי תכליות עיקריות: תכלית הרתעתית שעניינה פגיעה ברווח הכספי שיש לנאשם בביצוע העבירה; ותכלית קניינית שבבסיסה ניצבת התפיסה כי יש להוציא את בלעו של גזלן מפיו (ראו: ע"פ 7475/95 מדינת ישראל נ' בןשטרית, פ"ד נב(2) 385, 410 (1998); ע"פ 8312/17 ברהמינ' מדינת ישראל, פסקה 36 (17.4.2018); ע"פ 3390/19 אביטן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (21.11.2012) (להלן: עניין אביטן); ע"פ 7464/21 רוגוזניצקי נ' מדינת ישראל, פסקה 23 (16.12.2021)).

12. אולם ענייננו אינו בהחלטה סופית של חילוט אלא במתן סעד זמני של חילוט, על פי סעיף 23 לחוק המחיל בין היתר את הוראת סעיף 36 לפקודת הסמים המסוכנים, על עבירות לפי חוק הלבנת הון בשינויים המחויבים. מטרתו של צו חילוט זמני היא לשמור על מצבת נכסיו של נאשם ומניעת הברחת רכושו באופן שיסכל את אפשרות החילוט הסופי, ככל שההליך הפלילי יסתיים בהרשעה (ע"פ 5140/13 מדינת ישראל נ' אוסקר, פסקה 9 (29.8.2013); ע"פ 80/19 אהוד מאיר שאיבות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (11.8.2019) (להלן: עניין אהוד מאיר שאיבות בע"מ); ע"פ 6009/19 בידון נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.10.2019) (להלן: עניין בידון)). בשלב הדיון בבקשה למתן צו חילוט זמני, נדרש בית המשפט לבדוק אם קיימת תשתית ראייתית מספקת במישור הלכאורי המבססת "פוטנציאל חילוט" ואם ניתן לנקוט באמצעים חלופיים שדי בהם כדי להבטיח את אפשרות החילוט (בש"פ 6817/07 מדינת ישראל נ' סיטבון, פסקה 36 (31.10.2007); עניין אביטן, פסקה 10; עניין אהוד מאיר שאיבות בע"מ, פסקה 17; ע"פ 6532/17 מדינת ישראל נ' חסדי דוד לעדת הבוכרים, פסקה 29 (8.4.2018)).

13. במקרה דנא, הצדדים הגיעו להסכמה על חילוט זמני של רכוש המערערים עד למתן החלטה בבקשת המשיבה לצו חילוט סופי. על כן, השאלות המתעוררות הן, האם יכולים המערערים לטעון כיום כי התקיימו נסיבות המצדיקות בחינה מחודשת של היקף החילוט, על רקע ההסכמה אליה הגיעו אשר קיבלה תוקף של החלטות שיפוטיות; והאם יש בחלוף הזמן כדי להצדיק בחינה מחודשת. המערערים ביקשו להדגיש את פערי הכוחות בין הצדדים ואת הפגיעה בזכויותיהם ובקניינם וציינו כי במקרים רבים הכירו בתי המשפט באפשרות לבצע שינויים בהסכמות שניתנו במסגרת ההליך הפלילי, בהינתן שינוי נסיבות כגון זה שבענייננו. מנגד, המשיבה הצביעה על אופיים הדואלי של ההסכמים שנחתמו בין הצדדים, עליהם חולשת מערכת דינים הן מתחום המשפט המנהלי והן מתחום דיני החוזים, בצינה כי אין מקום לאפשר למערערים להשתחרר מהם.

14. אכן, ענייננו בסוג של "חוזה מינהלי" עליו חולשת מערכת דינים "כפולה", הן מתחום המשפט הפרטי והן מתחום המשפט המינהלי. לגבי מוסד הסדרי הטיעון, הנפוץ למדי בהליכים פליליים, נאמר זה מכבר כי:

"בין המודל החוזי למודל המינהלי הניצבים בקצוות, הוחל בהלכה הפסוקה על הסדרי טיעון מודל אמצע, של 'חוזה מינהלי' או 'חוזה רשות'. הרעיון המרכזי במודל של חוזה רשות הוא של שילוב דינים – 'דואליות נורמטיבית'. ודוק: חוזה הרשות הוא יצור כלאיים, וככזה חלות עליו במקביל שתי מערכות דינים: דיני החוזים והמשפט המינהלי" (בג"ץ 634/11 באשהנ' מדינת ישראל, פסקה 20 (27.7.2021) (להלן: עניין באשה)).

15. בעניין באשהצוין כי טרם נתחמו במדויק גבולותיו של החוזה המינהלי, וטרם נקבע אם היסוד הדומיננטי של

חזרה מסוג זה נשען על דיני החוזים שעקרונות המשפט המינהלי נספחים להם, או שמא מדובר בחזרה הנשלט בעיקר על ידי עקרונות המשפט הציבורי (שם, פסקה 21). בכל מקרה, "לא ניתן להתבונן על כל החוזים המינהליים במקשה אחת, וחוזים שונים נבדלים ביניהם על בסיס מהות הגוף הציבורי שבו מדובר, סוג היחסים שבין הגוף הציבורי לבין האדם הנוגע בדבר וכיוצא באלה" (שם). מעמדם הנורמטיבי של חוזים מינהליים איננו אפוא עניין קשיח, והוא תלוי הקשר ונסיבות. על כן בענייננו, בוודאי שיש מקום ליתן משקל להסכמה מפורשת שניתנה מטעם המערערים, ולעובדה כי המשיבה מילאה את חלקה בהסכמים ללא עוררין ובעקבות הסכמות אלה, וכחלק מהפשרה אליה הגיעו הצדדים, שוחרר חלק מהרכוש שנתפס.

16. כך, הסכם 2017 נוקט בלשון ברורה ומפורשת כי בתמורה לשחרור רכוש ספציפי לידי המערערים, ניתנה הסכמתם לתפיסת רכושם עד למתן החלטה סופית בשאלת החילוט. כמו כן, המערערים התחייבו כי לא יטענו "כלטענה" נגד תפיסת רכוש זה. כך צוין מפורשות בהסכם:

"...יחד עם שחרורו של חלק מהרכוש שיימסר למשיבים,

נותנים המשיבים את הסכמתם להארכת תפיסת כלית הרכוש שלא ישוחררו זאת עד להחלטת חילוט סופית, וכן מתחייבים המשיבים שלא לטעון בהליך של הצו הזמני ברכוש ו/או בהליך החילוט כל טענה נגד תפיסת הרכוש שיוותר ע"י המדינה ו/או כל טענה נגד חילוט הרכוש שיוותר בשם מי מ'הטוענים לזכות'" (עמ' 2).

17. אכן, במסגרת סעיף 6 להסכם 2020 התחייבו המערערים להימנע מלהגיש בקשה לשחרור התפוסים במשך 15 חודשים, והצהירו כי בקשה כאמורתוגשבתום 15 חודשים. אולם אין לקבל את ניסיונם של המערערים לטעון כי יש באמור כדי לאיין את הוראות הסכם 2017. זאת, שכן במסגרת סעיף 6 בהסכם 2020 הובהר גם כי:

"אין בהסכמות מושא מסמך זה, להוות הסכמה מצד המדינה לבקשה לשחרור רכוש, וככל שתוגש, ובכלל זה להסכמה לפתיחת ההסכם ו/או לעיתוי הגשת הבקשה ו/או לתוכן הבקשה".

יתר על כן, בסעיף 12 להסכם 2020 הובהר כי:

"הצדדים מאשרים בזאת את תוקף ההסכם מיום 30.11.2017 ובכלל זה מוסכם, כי הוא ימשיך לעמוד בתוקף עד להחלטת בית המשפט הנכבד בבקשת המדינה לצו חילוט סופי. ולמען הסר כל ספק מוסכם, כי אין באמור בהסכם זה כדי לפגוע בדרכי כלשהי בתוקף ההסכם מיום 30.11.2017" (ההדגשות אינן במקור).

דברים מפורשים אלה, יש בהם כדי לשמוט את הקרקע מתחת לטענת המערערים כי התאינה הסכמת הצדדים משנת 2017, שעה שזו קיבלה משנה תוקף במסגרת הסכם 2020.

18. אולם בפי המערערים טענה נוספת, והיא כי חלופה הזמן מהווה שינוי נסיבות המצדיק בחינה מחודשת של היקף החילוט, חרף ההסכמות אליהן הגיעו בעבר. אכן, במסגרת בחינת מידתיות החילוט הזמני - בין אם ניתן בהסכמה ובין אם לאו - על בית המשפט לבחון את פרק הזמן שבו צפוי הצו הזמני לעמוד בתוקף (עניין אהוד מאיר שאיבות בע"מ, פסקה

22; רע"פ 1792/99 גאלינ' מדינת ישראל, פ"דנג(3) 328, 312 (1999)). כמו כן, ניתן להניח, בהתחשב בין היתר באופיו הדואלי של הסכם שעניינו חילוט זמני, כי חלוף הזמן עשוי להצדיק קיום דיון מחדש בהיקף החילוט, אף חרף הסכמה אליה הגיעו הצדדים במועד מוקדם יותר (וראו למשל: בש"פ 9222/20 כהנ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.1.2021)). גם בית המשפט המחוזי נתן דעתו לכך.

19. ברם, מבלי לקבוע מסמרות לגבי טווח הנסיבות המצדיקות קיום דיון מחדש וצמצום היקף החילוט בשל חלוף משך הזמן, נראה כי אין מקום בענייננו, בשלב הנוכחי, לאפשר זאת. יש ממש בטענות המשיבה כי נסיבות העניין מצביעות כי הציפייה הסבירה של הצדדים הייתה כי ההליך העיקרי יארך זמן רב; כי העיכוב שנוצר בהתקדמות ההליך אינו רובץ רק לפתחה של המשיבה; כי חלקה של המשיבה בהסכמים - שחרור התפוסים שסוכם על שחרורם - בוצע והיקף החילוט צומצם במשך הזמן; וכי הסכמת הצדדים משנת 2017 קיבלה כאמור משנה תוקף בהסכם 2020, כך שאין מדובר כטענת המערערים בפרק זמן של 4 וחצי שנים מאז ניתנה הסכמתם, כי אם הרבה פחות.

20. אם כן, לא מצאתי להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי כי אין מקום לערוך דיון מחדש בהיקף החילוט בעת הזו. עם זאת, לא לעולם חוסן. הסכמת הצדדים אינה יכולה ליצור "חסינות" מפני דיון בהיקף החילוט לעד. מה גם שכאמור לעיל, בהסכם 2020 ניתנה הדעת גם לאפשרות הגשת בקשה חדשה, בתוך 15 חודשים (אף כי כאמור אין בהסכמה זו כדי לאייתוקפה של הסכמה קודמת). בהינתן קצב התקדמות ההליך העיקרי, ונוכח העובדה כי נותרה שמיעתם של עדים רבים, ניתן גם לשער כי ההליכים אינם צפויים להסתיים בזמן הקרוב. על כן, אין באמור כדי לסתום את הגולל מפני הגשת בקשה מטעם המערערים לעיון חוזר בתפיסת רכושם אם יתגלו נסיבות חדשות המצדיקות זאת או בחלוף פרק זמן משמעותי נוסף.

הערעור נדחה אפוא.

ניתן היום, כ"ג באייר התשפ"ב (24.5.2022).

שׁוֹפֵט